

fra Marko Dragićević

PROFESOR NA ŠIROKOM BRIJEGU

Nobelovac Ivo Andrić rekao je za jednoga bosanskog franjevca kako je volio samostan kao svoju dušu. Ove Andrićeve riječi možemo primijeniti na našega brata fra Marka. On je u samostanu proveo cijeli svoj redovnički život, bogat proživljenom vjerom i praksom redovničkih pravila kao smjernicama njegova življenja.

U nizu hercegovačkih franjevaca čiji je život nasilno okončan u Drugom svjetskom ratu, ime dr. fra Marka Dragićevića ostaje upisano kao tiho, ali ujedno i snažno svjedočanstvo žive vjere i ostvarenja svoga poziva.

fra Marko Dragićević s maturantima na Širokom Brijegu

*fra Marko Dragičević sa subraćom profesorima
na Širokom Brijegu 1942. godine, stoji slijeva*

Rođen je 17. veljače 1902. u mjestu Miletina, župa Međugorje, u obitelji Andrije i Ruže Dragičević r. Martinac. Dana 18. veljače na krštenju prima ime Nikola. Odrastao je na škrtom hercegovačkom kršu koji je kroz praksu teškoga rada, oskudice i oslonjenosti na Boga, oblikovao mnoge generacije prije i poslije njega. Njegova je obitelj Crkvi darovala nekoliko svećenika i fratara koji su bili istinski svjedoci vjere u iznimno teškim vremenima.

Fra Marko pučku školu završio je 1915. godine u rodnom mjestu i obližnjem selu Gradnici. Dva razreda gimnazije završava u mađarskom Pečuhu prolazeći put gladne hercegovačke djece koja su velikom zauzetošću fratara bila spašena od sigurne smrti. Nakon povratka u Hercegovinu školovanje završava u širokobriježskoj gimnaziji. Bogoslovni studij započinje u Mostaru, a kasnije ga završava u Parizu. Klasičnu filologiju diplomirao je 1934. godine u Fribourgu u Švicarskoj, a godinu dana kasnije iz iste struke postiže i doktorat.

Oblačenjem habita na Humcu 8. srpnja 1922. stupio je u franjevački red i uzeo redovničko ime fra Marko. Od početka svoje redovničke formacije pokazivao je ozbiljnost i sabranost. Vječne zavjete polaže 1926. godine. Za subđakona i đakona bio je zaređen 1927., a svećeničko ređenje je imao 1928. godine u

Parizu u katedrali Notre Dame. Nakon što je dovršio studije u Švicarskoj, 1935. godine vraća se u svoju Hercegovinu kako bi svoje znanje i darove stavio u službu mladih.

U službi profesora u Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji na Širokom Brijegu poučavao je francuski jezik, matematiku, vjeronauk i latinski jezik. U radu s učenicima isticala se posebno njegova upornost i ljubav prema istini. O tome svjedoči jedan od njegovih učenika koji se prisjeća da je fra Marko bio „vrlo savjestan kao profesor i pravedan u ocjenama“, da je neumorno ispitivao kako bi bio siguran da učenici doista razumiju gradivo te da je „htio da đak stekne znanje“. Bio je čovjek reda i dubine, sposoban spojiti intelektualni rad s unutarnjim životom molitve.

U zamahu Drugoga svjetskog rata ostaje vjeran svom pozivu, iako svjestan da mu taj put ne jamči nikakvu ovozemaljsku sigurnost, nego od njega traži predanje. Dana 11. veljače, slaveći svetu misu u župi Izbično, s oltara je nasilno odveden zajedno s fra Nevinkom Mandićem i fra Bonom Andačićem. U toj se župi vjerojatno našao zbog radova na obližnjoj crkvi u Crnču jer se po nalogu Provincijala brinuo za nabavu potrebna materijala i završetak radova. Pretpostavlja se da su fra Marko i braća ubijeni 12. veljače u blizini Knešpolja. Tjelesa im nikada nisu pronađena. Prekinut u trenutku najveće blizine s Gospodinom, pošao je putom koji nije odabrao, ali ga je objeručke u vjernosti prihvatio. Njegova posljednja služba Kristu na žrtveniku oltara postala je tiho predanje vlastita života. Fra Markov život ostaje nadahnuće svima koji u tišini svakodnevica žele služiti istini i dobru.

Gospodine, daj nam strpljivosti u učenju, poniznost u služenju i postojanost u vjeri kada put postane težak, to te molimo po Kristu Gospodinu našem. Amen.

fra Mate Tadić

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.